

Arrest

nr. 291 491 van 4 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 1 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor 23 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2021 beslist de verwerende partij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming, af te geven.

Het betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet stelt:

“De vervalldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing van 23 juni 2021 op woensdag 14 juli 2021 aangetekend aan de verzoekende partij werd verzonden. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift slechts op 1 september 2022 bij aangetekende zending aan de Raad werd overgemaakt, gebeurde dit bijgevolg ruimschoots buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, en komt het beroep laattijdig voor.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat het aangetekend schrijven haar niet heeft bereikt omdat zij reeds sinds 2020 vrijwillig was teruggekeerd naar Bosnië en Herzegovina. De verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen in het interview van 15 maart 2022. De verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen in het interview van 15 maart 2022. In haar verklaring “volgend onderzoek” van 15 maart 2022 verklaarde de verzoekende partij “Ik heb België verlaten op 2020. Ik ben toen terug gegaan naar Bosnië voor 1 jaar. Ik heb een stempel op mijn paspoort maar deze heb ik niet bij”. De Raad kan enkel maar vaststellen dat de verzoekende partij niet het minste begin van bewijs bijbrengt in verband met haar terugkeer naar het land van herkomst. In zijn beslissing van 21 april 2022 waarbij het volgend verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard, oordeelde de Commissaris-generaal ook “wat betreft uw huidig verzoek moet vooreerst opgemerkt worden dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde waaruit kan afgeleid worden dat u daadwerkelijk naar Bosnië-Herzegovina bent teruggekeerd”. Het komt aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs aan te brengen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij in casu geen overmacht aannemelijk maakt.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

De verzoekende partij heeft een vraag tot horen ingediend. Ter terechtzitting van 20 juni 2023, waar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, stelt haar raadsman dat hij het aangetekend schrijven van de verwerende partij waarbij de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd betekend, nooit heeft ontvangen. Hij herhaalt dat de verzoekende partij na de negatieve beslissing van 7 december 2020 vrijwillig

terugkeerde naar Bosnië-Herzegovina, en hij stelt opnieuw dat de verzoekende partij een stempel in haar paspoort heeft maar hij dit paspoort niet bij zich heeft, en hij verwijst verder eveneens opnieuw naar het interview waarbij zij verklaarde dat ze pas sedert 20 november 2021 terug in België is. De raadsman van de verzoekende partij stelt bovendien dat de aangetekende zending van de verwerende partij werd teruggestuurd, en dat dit volgens hem een begin van bewijs is dat de verzoekende partij zich niet in België bevond op dat moment. Dit houdt volgens de raadsman van de verzoekende partij dan ook overmacht in.

De kamervoorzitter wijst er ter terechtzitting van 20 juni 2023 uitdrukkelijk op dat in de voormelde beschikking duidelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij een begin van bewijs moet bijbrengen dat zij is teruggekeerd naar Bosnië-Herzegovina. Ondanks deze vaststelling blijkt ter terechtzitting dat de verzoekende partij zich opnieuw beperkt tot een loutere bewering en dat zij opnieuw haar paspoort dat volgens haar een stempel bevat die haar terugkeer bewijst, niet voorlegt. De Raad kan de raadsman van de verzoekende partij niet volgen waar hij stelt dat het feit dat de aangetekende zending van de verwerende partij werd teruggestuurd een begin van bewijs zou uitmaken van het feit dat de verzoekende partij zich niet in België bevond. Een aangetekende zending wordt immers altijd teruggestuurd wanneer zij niet door de bestemming wordt afgehaald. Het terugsturen van de zending naar de afzender (in casu de verwerende partij) wijst er dan ook enkel op dat de verzoekende partij de zending niet heeft afgehaald.

Opdat een kennisgeving bij een ter post aangetekende brief op geldige wijze geschiedt, is het voldoende dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en, als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende of een gemachtigde heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus van de belanghebbende een bericht heeft achtergelaten waarin deze ervan verwittigd wordt dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (RvS 28 januari 2014, nr. 226.239).

Verder blijkt naar analogie met de rechtspraak van de Raad van State dat de zinsnede "*tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst*", er op gericht is de geadresseerde van de brief de mogelijkheid te bieden "*het bewijs te leveren [dat] hij de brief op een andere, latere dag heeft ontvangen*". Daarmee wordt geen afbreuk gedaan aan de vaste rechtspraak van de Raad van State dat dit 'ontvangen' regelmatig geschiedt - in het geval dat de bestemming niet thuis is - door het achterlaten van een bericht van de aangetekende zending in de brievenbus en niet door het daadwerkelijk afhalen van het schrijven op het postkantoor (RvS 18 november 2013, nr. 225.507).

Aangezien de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zij vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Bosnië-Herzegovina en zij om die reden de aangetekende zending van de bestreden beslissing niet zou ontvangen hebben, maakt zij ook geen overmacht aannemelijk en blijft de beschikking overeind.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar initieel verzoekschrift niet laattijdig zou zijn.

Het beroep wordt om die reden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU